

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานการณ์ปัญหา ความหมายและรูปแบบของ พฤติกรรมความรุนแรงในเด็กและเยาวชนและปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมที่กำหนดพฤติกรรมการใช้ ความรุนแรงในเด็กและเยาวชน วิธีการศึกษาเป็นการศึกษาทั้งเชิงคุณภาพและปริมาณในชุมชน 30 แห่ง และโรงเรียนมัธยมศึกษาในระดับอำเภอใน 30 อำเภอที่ศึกษา จาก 4 ภาค ใน 8 จังหวัด ได้แก่ ภาคเหนือ คือ เชียงใหม่ แพร่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือ จังหวัด ขอนแก่น และชัยภูมิ ภาคใต้ คือ จังหวัด สุราษฎร์ธานี และสงขลา ภาคกลาง คือ จังหวัด กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา และสุพรรณบุรี กรุงเทพมหานคร การวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการศึกษาชุมชน การสัมภาษณ์เชิงลึกกับเด็กและเยาวชน ชุมชนละ 20 คน ตัวอย่างในการสำรวจในชุมชนรวม 1,105 ราย และตัวอย่างในการสำรวจใน โรงเรียนมัธยมศึกษาในระดับอำเภอที่เป็นตัวอย่างการศึกษา รวม 30 แห่ง รวมจำนวน 2,897 ราย

ผลการศึกษาพบว่า ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนมีหลายรูปแบบทั้งการเป็นผู้สังเกต ผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ พฤติกรรมความรุนแรงความรุนแรงแฝงฝังอยู่ในชีวิตประจำวันของเด็ก และเยาวชน จนกลายเป็นสิ่งธรรมดา ความรุนแรงเกิดขึ้นในทุกมิติของชีวิตเด็กและเยาวชน ทั้งการ เห็นความรุนแรงในบ้าน ถูกกระทำความรุนแรงในบ้าน เห็นหรือถูกกระทำความรุนแรงระหว่าง เส้นทางจากบ้านไปโรงเรียน หน้าโรงเรียน รอบ ๆ โรงเรียน ในโรงเรียน ในกลุ่มเพื่อน ป้ายรถเมล์ งานวัด งานบุญ

การศึกษานี้ พบรูปแบบความรุนแรงในเด็กและเยาวชนทั้งทางการใช้วาจาข่มขู่ ริดไถ การมีพฤติกรรมรังแก แกล้งผู้อื่น การตบตี ต่อย ตะ ทำร้ายร่างกายทั้งระหว่างบุคคล และภายในกลุ่ม การลวนลามและการกระทำความรุนแรงทางเพศ ขนาดของปัญหาความรุนแรงที่เด็กและเยาวชน เป็นผู้กระทำความรุนแรง พบว่า เด็กและเยาวชนร้อยละ 30.4 ยอมรับว่าเคยตบ ตีต่อยคนอื่นในระยะ 3 เดือนที่ผ่านมา ร้อยละ 22.4 ยอมรับว่าได้เข้าร่วมในการทะเลาะวิวาทเป็นกลุ่ม ร้อยละ 21.4 เคย ขว้างขวด หรือสิ่งของไปยังคนอื่น ร้อยละ 18 เคย ข่มขู่เพื่อนด้วยวาจาหรืออาวุธ ร้อยละ 15 ทำให้คนอื่นได้รับบาดเจ็บจากการต่อสู้

ตัวแปรที่สัมพันธ์กับการใช้ความรุนแรงพบว่า เพศชายมีความสัมพันธ์กับการใช้ความรุนแรงมากกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < .05$ ตัวแปรในระดับครอบครัว พบว่า การมี ประสบการณ์การเห็นพ่อทำร้ายแม่สัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมความรุนแรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ $p < .05$ สำหรับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน พบว่า การที่เพื่อนบอกและ แนะนำให้ใช้ความรุนแรง และการมีกลุ่มเพื่อนสนิทที่มีกิจกรรมทางลบ หรือต่อต้านสังคม เช่น ดื่ม สุรา เล่นการพนัน ทะเลาะวิวาท สัมพันธ์กับการใช้ความรุนแรงของเด็กและเยาวชนในเวลาต่อมา

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ $p < .05$ ส่วนตัวแปรที่ตกเป็นเหยื่อหรือผู้ถูกระทำในด้านการถูกขกต้อย ตบตี และการถูกระทำความรุนแรงทางเพศ พบว่ามีความสัมพันธ์กับการกระทำความรุนแรงของเด็กและเยาวชนในเวลาต่อมาเช่นกัน การศึกษานี้ยังพบอีกว่า พฤติกรรมความรุนแรงในเด็กและเยาวชน พบทั้งเพศชายและเพศหญิง โดย พบว่าเพศชายมีพฤติกรรมความรุนแรงสูงกว่าเพศหญิง 1-2 เท่า ปัจจัยที่กำหนดการกระทำความรุนแรงของผู้หญิงคือการ การมีเพื่อนที่มีพฤติกรรมด้านลบ และการมีประสบการณ์ความรุนแรงในบ้าน และในโรงเรียน

ข้อมูลเชิงคุณภาพ ชี้ให้เห็นว่า ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนถูกทำให้เป็นเรื่องธรรมดา (Normalization) ด้วยนิยามความหมายของความรุนแรงในเด็กและเยาวชน นั้นถูกทำให้เป็นเพียง การเห็น เพียงสายตา เห็นผลลัพธ์ในทางลบของกระทำ และผูกโยงกับพัฒนาการเด็กและเยาวชน โดยนัยนี้ สังคมจึงมีแนวโน้มยอมรับ และยอมรับต่อปรากฏการณ์ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนที่เกิดขึ้น เพราะความรุนแรงเกิดขึ้นและหายไปได้เมื่อใดขึ้น เป็นการกระทำที่มีผู้กระทำ และผู้ถูกระทำที่เกิดผลกระทบที่ชัดเจน ดังนั้นขนาดของปัญหาความรุนแรงตามการรับรู้ของคนในสังคม จึงถูกลดส่วน ไม่เห็นความรุนแรงที่มีอยู่ในชีวิตประจำวัน และละเลยความรุนแรงที่เกิดผลทางจิตใจ ความกลัว และความไม่มั่นคงในสังคม นอกจากนั้น ในมุมมองของเด็กและเยาวชน ความรุนแรงมีความหมายเชิงสัญลักษณ์ ทั้งต่อบุคคล และต่อกลุ่มสังคม ความรุนแรงแสดงถึง อัตลักษณ์ของความ เป็นชาย ความ เป็นผู้ใหญ่ ความ เป็นผู้นำ และการได้รับการยอมรับจากกลุ่มสังคม ซึ่งมีความสำคัญต่อธรรมชาติของเด็กและเยาวชนในวัยนี้

ความรุนแรงถูกจัดกลุ่ม แบ่งแยก ให้เป็นเรื่องเฉพาะกลุ่ม โดยใช้กรอบมาตรฐานทางสังคมที่เคร่งครัดตามความคาดหวังของสังคมที่มีต่อเด็กและเยาวชน ความรุนแรงจึงถูกมองว่าเป็น เรื่องของเด็กและเยาวชน เฉพาะกลุ่ม เช่นกลุ่มที่ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ ไม่เข้าเรียน พฤติกรรมก้าวร้าว เกร ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนจึง ถูกสร้างอย่างอคติ และถูกจัดการอย่างอคติ โดยมีแนวโน้มที่จะเบียดขับให้อยู่ในกลุ่มดังกล่าว และจัดการโดยยึดกรอบมาตรฐานตามกระแสหลักของสังคม ความรุนแรงจึงถูกจัดการโดยยึดหลัก “การเปลี่ยน” ซึ่งใช้แนวคิดของผู้ใหญ่ และใช้มาตรฐานของเราเข้าไปจัดการ ในขณะที่หากไม่สามารถแก้ไขได้ ก็มีแนวโน้ม ในการใช้วิธี “การปล่อย” ให้ปัญหาเกิดขึ้นกับกลุ่มคนเหล่านี้

งานวิจัยมีข้อเสนอแนะ ในการรื้อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความรุนแรงในเด็กและเยาวชน ของสังคมว่า ไม่ใช่ปัญหาในระดับบุคคล แต่เป็นปัญหาเชิงโครงสร้างและวัฒนธรรม การแก้ปัญหาความรุนแรงในเด็กและเยาวชนต้องเป็นไปอย่างบูรณาการ การดำเนินการในเชิงปฏิบัติในพื้นที่ แบบมีส่วนร่วม การสร้างแกนนำสร้างความเข้าใจเรื่องความรุนแรง การอบรม การให้ความรู้ และการทำงานผ่านกลไกสภาเยาวชน กลไกระดับจังหวัดและท้องถิ่นเป็นเรื่องเร่งด่วนที่ต้องดำเนินการ

Abstract

The objectives of this research are focusing on the situation of the problems, meaning, types of violence in children and youth and factors which influence the behaviour of children and youth. In this connection, key factors to be emphasized are based on society and culture which has involved with children and youth's violence. The methodology is based on qualitative and quantitative approaches by using 30 cases of communities and secondary schools at district level from 30 districts, 8 provinces in 4 regions, be they –1) Northern region : Chiangmai, Prae 2) Northeastern region : Khonkaen, and Chaiyapum 3) Southern region : Surat Thani, and Songkhla 4) Central region : Kanchanaburi and Chachoengsao., and Bangkok. The data analysis is conducted by using the community-based study approach and in-depth interviewing with children and youth, about 20 cases from selected communities, totaling 1,105 cases. Meanwhile, those number from secondary schools at district level are totaling 2,897 cases from 30 schools.

The study found that violence in children and youth can be classified in various types of behaviour for instance; observer, doer and victim. Violence has enshrined in the daily life of children and youth as it is normal thing. Violence appears in all dimension of their lives, at all times by seeing violence at home, being beaten at home, seeing or being beaten while going to school, in front of school, near by school, at school, among friends, at bus station, feast or festival.

This study has found many types of violence—be they threatening, extortion, harassment, beating, punching, kicking between individual and among group, sexual harassment and sexual violence. The seriousness of violence exposed by children and youth are as follows: 30.4% used to hit others within the last 3 months, 22.4% used to involve in group quarrel, 21.4% used to throw things to others, 18% used to threat friends by words or weapon, and 15% used to injure others from fighting.

Variable factors which relate to violence show that male has related to violence significantly in terms of statistic at $p < .05$. Variable factor at the family level shows that experience by having seen father beating mother relates to violence significantly in terms of statistic at $p < .05$. While variable factors which relate to friends show that negative suggestion by friends, i.e., alcohol drinking, gambling and quarrel, has related to violence exposed by children and youth

significantly in terms of statistic at $p < .05$. Variable factor which is victim who used to be beaten, hit or sexual harassed shows that it has related to violence exposed by children and youth in the later age. This study also found that violence is enshrined both in male and female. However, male tend to expose violence double more than female. Violence exposed by female has related to having friends with negative behaviour, and violence experience at home and at school.

Qualitative data shows that violence in children and youth has been normalized. Definition of violence in children and youth is seen by eyes and perceived by its negative impact. It also relates to the development of children and youth. In this connection, society tends to accept and tolerate to the phenomenon of violence in children and youth. This violence appears and disappears while growing and transforms itself to be a doer and victim with clear impact. Seriousness of violence, therefore, has been minimized and people are unaware of violence which is happening in our daily life, ignoring violence which affects mentality, fear and unsecured feeling in society. In the view of children and youth, violence has meaning as a symbol both to individual and to group and society. Violence reflects identity of male, maturity and leadership and being accepted by group of society which is significant to nature of children and youth.

Violence is grouping, classified specifically for group by using the standard of conservative society with the expectation of society to children and youth. Violence therefore is regarded as issue of children and youth, for instance, disobeyed children, missing-class and aggressive student. Violence is set up and managed with biased opinion. Violence is managed based on the principle of “changing” which is belonged to the adult approach and our standard. In the meanwhile, if it is unmanageable, the approach will be changed to “discard” the problem to stay with this group of people.

This research has some recommendations to reconstruct understanding of violence in children and youth. Violence is not individual issue, but exists at social structure and cultural approach. To solve the violence in children and youth, it needs the integrated orientation approach with people participation. Building core groups who really understand violence, training, and working with youth at local administrative and provincial level are priority measures which need to be undertaken.

บทสรุปผู้บริหาร

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานการณ์ปัญหา ความหมายและรูปแบบของพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชนและปัจจัยกำหนดพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของเด็กและเยาวชน โดยเน้นให้ความสำคัญที่ปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชน เพื่อได้ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบายและปฏิบัติการในการเฝ้าระวังและแก้ไขปัญหาความรุนแรงในเด็กและเยาวชน

วิธีการศึกษาเป็นการศึกษาทั้งเชิงคุณภาพและปริมาณในชุมชน 30 แห่ง และโรงเรียนมัธยมศึกษาระดับอำเภอใน 30 อำเภอที่ศึกษา จาก 4 ภาค ใน 8 จังหวัด ได้แก่ ภาคเหนือ คือ เชียงใหม่ แพร่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือ จังหวัด ขอนแก่น และชัยภูมิ ภาคใต้ คือ จังหวัด สุราษฎร์ธานี และสงขลา ภาคกลาง คือ จังหวัด กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา และสุพรรณบุรี กรุงเทพมหานคร การวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการศึกษาชุมชน การสัมภาษณ์เชิงลึกกับเด็กและเยาวชน ชุมชนละ 20 ราย รวม 600 คน การสนทนากลุ่มกับกลุ่มเด็กและเยาวชน ผู้ปกครอง และผู้นำชุมชนในชุมชน ชุมชนละ 2 กลุ่มรวมทั้งหมด 60 กลุ่ม ตัวอย่างในการสำรวจในชุมชนรวม 1,105 ราย และตัวอย่างในการสำรวจในโรงเรียนมัธยมในอำเภอที่เป็นตัวอย่างการศึกษา รวม 30 แห่ง รวมจำนวน 2,897 ราย

ผลการศึกษาพบว่า

1. รูปแบบความรุนแรงในเด็กและเยาวชน พบว่ามีหลายรูปแบบทั้งการเป็นผู้สังเกต ผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ พฤติกรรมความรุนแรงแฝงฝังอยู่ในชีวิตประจำวันของเด็กและเยาวชน จนกลายเป็นสิ่งธรรมดา ความรุนแรงเกิดขึ้นในทุกมิติของชีวิตเด็กและเยาวชน ทั้งการเห็นความรุนแรงในบ้าน ถูกกระทำความรุนแรงในบ้าน เห็นหรือถูกกระทำความรุนแรงระหว่างเส้นทางจากบ้านไปโรงเรียน หน้าโรงเรียน รอบๆโรงเรียน ในโรงเรียน ในกลุ่มเพื่อน ป้ายรถเมล์ งานวัด งานบุญ

การศึกษานี้ พบรูปแบบความรุนแรงในเด็กและเยาวชน ตั้งแต่การใช้วาจาข่มขู่ ริดรูด การมีพฤติกรรมรังแก แกล้งผู้อื่น การตบตี ต่อย ตะ ทำร้ายร่างกายทั้งระหว่างบุคคล และภายในกลุ่ม การลวนลามและการกระทำความรุนแรงทางเพศ ขนาดของปัญหาความรุนแรงที่เด็กและเยาวชนเป็นผู้กระทำความรุนแรง พบว่า เด็กและเยาวชนร้อยละ 30.4 ขอมรับว่าเคยตบ ตีต่อยคนอื่นในระยะ 3 เดือนที่ผ่านมา ร้อยละ 22.4 ขอมรับว่าได้เข้าร่วมในทะเลาะวิวาทเป็นกลุ่ม ร้อยละ 21.4 เคยขว้างขวาด หรือสิ่งของไปยังคนอื่น ร้อยละ 18 เคย ข่มขู่เพื่อนด้วยวาจาหรืออาวุธ ร้อยละ 15 ทำให้คนอื่นได้รับบาดเจ็บจากการต่อสู้

2. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการใช้ความรุนแรงพบว่า เพศชายมีความสัมพันธ์กับการใช้ความรุนแรงมากกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติ ที่ $p < .05$ ตัวแปรในระดับครอบครัว พบว่า การ

มีประสบการณ์การเห็นพ่อทำร้ายแม่สัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมความรุนแรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ $p < .05$ สำหรับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน พบว่า การที่เพื่อนบอกและแนะนำให้ใช้ความรุนแรง และการมีกลุ่มเพื่อนสนิทที่มีกิจกรรมทางลบ หรือต่อต้านสังคม เช่น ดื่มเหล้า เล่นการพนัน ทะเลาะวิวาท สัมพันธ์กับการใช้ความรุนแรงของเด็กและเยาวชนในเวลาต่อมาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ $p < .05$ ส่วนตัวแปรการเป็นเหยื่อหรือผู้ถูกระทำและการเห็นเหตุการณ์ความรุนแรง พบว่ามีความสัมพันธ์กับการกระทำความรุนแรงของเด็กและเยาวชนในเวลาต่อมาเช่นกัน และเมื่อนำตัวแปรทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติพร้อมกัน พบว่าตัวแปรที่สัมพันธ์กับการใช้ความรุนแรงได้แก่ การเป็นเหยื่อ (Victimization) การพบเห็นการใช้ความรุนแรง (Witnessing Violence) และการมีกิจกรรมร่วมกับกลุ่มเพื่อนในทางลบได้แก่ การสังสรรค์ การเล่นการพนัน การใช้ยาเสพติด การชนไก่ และการดูวีดีโอลามก มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้ความรุนแรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่ตัวแปรส่วนบุคคล ตัวแปรระดับครอบครัว ไม่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงแต่อย่างใด

พฤติกรรมความรุนแรงในเด็กและเยาวชน พบทั้งเพศชายและเพศหญิง โดย พบว่าเพศชายมีพฤติกรรมความรุนแรงสูงกว่าเพศหญิง 1-2 เท่า ปัจจัยที่กำหนดการกระทำความรุนแรงของผู้หญิงคือการ การมีเพื่อนที่มีพฤติกรรมด้านลบ และการมีประสบการณ์ความรุนแรงในบ้าน และในโรงเรียน

3. ความหมายของความรุนแรงในชุมชน นิยามความหมายของความรุนแรงในเด็กและเยาวชนในชุมชน นั้นถูกรับรู้ว่าเป็นเพียงการเห็นได้ด้วยสายตา เห็นผลลัพธ์ในทางลบของกระทำและผูกโยงกับพัฒนาการเด็กและเยาวชน โดยนัยนี้ ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนจึงถูกทำให้เป็นเรื่องธรรมดา (Normalization) สังคมจึงมีแนวโน้มยอมรับ และยอมทนต่อปรากฏการณ์ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนที่เกิดขึ้น เพราะความรุนแรงเกิดขึ้นและหายไปได้เมื่อใดขึ้น เป็นการกระทำที่มีผู้กระทำ และผู้ถูกระทำที่เกิดผลกระทบที่ชัดเจน ดังนั้นขนาดของปัญหาความรุนแรงตามการรับรู้ของคนในสังคม จึงถูกลดส่วน ไม่เห็นความรุนแรงที่อยู่ในชีวิตประจำวัน และละเลยความรุนแรงที่เกิดผลทางจิตใจ ความกลัว และความไม่มั่นคงในสังคม

นอกจากนั้นความรุนแรงถูกให้ความหมาย โดยการ จัดกลุ่ม แบ่งแยก ให้เป็นเรื่องเฉพาะกลุ่ม โดยใช้กรอบมาตรฐานทางสังคมที่เคร่งครัดตามความคาดหวังของสังคมที่มีต่อเด็กและเยาวชน ความรุนแรงจึงถูกมองว่าเป็นเรื่องของเด็กและเยาวชน เฉพาะกลุ่ม เช่นกลุ่มที่ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ ไม่เข้าเรียน พฤติกรรมก้าวร้าว เกเร ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนจึง ถูกสร้างอย่างอคติ และถูกจัดการอย่างอคติ โดยมีแนวโน้มที่จะเบียดขับให้อยู่ในกลุ่มดังกล่าว และจัดการโดยยึดกรอบมาตรฐานตามกระแสหลักของสังคม ความรุนแรงจึงถูกจัดการโดยยึดหลัก “การเปลี่ยน” ซึ่งใช้แนวคิดของผู้ใหญ่

และใช้มาตรฐานของเราเข้าไปจัดการ ในขณะที่หากไม่สามารถแก้ไขได้ ก็มีแนวโน้ม ในการใช้วิธี “การปล่อย” ให้ปัญหาเกิดขึ้นกับกลุ่มคนเหล่านี้

4. โครงสร้างทางสังคมที่สัมพันธ์กับความรุนแรงในเด็กและเยาวชน พบว่า โครงสร้าง และระบบความสัมพันธ์ในครอบครัวที่อ่อนแอทั้งเมืองและชนบท ความรุนแรงในครอบครัว มาตรฐานและความคาดหวังทางสังคมที่เคร่งครัด การไม่มีพื้นที่เชิงสร้างสรรค์ให้เด็กและเยาวชนใน ชุมชน ระบบความสัมพันธ์และการจัดการในโรงเรียน เน้นการคัดกรองเด็กเพื่อมุ่งสู่คุณภาพ และ ประสิทธิภาพทางการศึกษา ระบบความสัมพันธ์ของกลไกต่าง ๆ ในชุมชนอ่อนแอ และขาดการ เชื่อมโยงกับโลกชีวิตของเด็กและเยาวชน ทำให้เด็กและเยาวชนที่ไม่ได้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานของ สังคม มีความเสี่ยงในการใช้ความรุนแรง

5. ระบบวัฒนธรรมที่สัมพันธ์กับความรุนแรงในเด็กและเยาวชน พบว่า ความคิด ความ เชื่อเกี่ยวกับความรุนแรงที่แสดงสัญลักษณ์ของความเป็นผู้นำ พฤติกรรมความรุนแรงสะท้อนการมี ความสามารถเหนือคนอื่น งานวิจัยนี้ชี้ชัดว่าเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่วงจรของความรุนแรง เห็นว่า การพกอาวุธ การมีอาวุธ คือความพิเศษ การมีอำนาจเหนือคนอื่น ๆ ความรุนแรงจึงเป็นสัญญาณของ อำนาจของเด็กและเยาวชน การเข้ากลุ่ม แสดงถึงอำนาจ และความเหนือกว่า และความรุนแรง แสดงอัตลักษณ์ความเป็นชาย

งานวิจัยชิ้นนี้มีข้อเสนอว่า การจัดการทางสังคมในชุมชนในการป้องกัน ดูแล และแก้ไข ปัญหา เป็นยุทธศาสตร์การแก้ไขปัญหาที่มีประสิทธิภาพที่สุด ทั้งในการทำให้เรื่องนี้ เป็นวาระของ แผนพัฒนาชุมชนและท้องถิ่น การสร้างความเข้าใจและตระหนักในปัญหาอย่างลึกซึ้ง การจัดให้มี พื้นที่ทางสังคมในทางบวกสำหรับเด็กและเยาวชน การมีโครงสร้างและปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่เกาะ เกี่ยวกัน การมีกลไกทางสังคม ระบบโรงเรียน ครอบครัวที่เฝ้าระวัง สอดส่องวิถีชีวิตทางสังคมของ เด็กและเยาวชนอย่างใกล้ชิด สามารถป้องกันและบรรเทาปัญหาความรุนแรงในเด็กและเยาวชนที่ ได้ผล

ข้อเสนอแนะ ระดับนโยบาย

1. ภายใต้อำนาจพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติ คุ้มครองผู้ถูกกระทำ ด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 และ พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชน แห่งชาติ 2550 ซึ่งได้กำหนดกรอบและโครงสร้างการทำงานด้านเด็กและเยาวชนไว้ โดยให้ ความสำคัญกับการคุ้มครองเด็กจากความรุนแรงเป็นหลัก ควรนำประเด็นปัญหาความรุนแรงที่ เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนทั้งในฐานะที่มีเด็กและเยาวชนเป็นผู้ถูกกระทำและผู้กระทำ เป็น

กรอบการทำงานด้วย เพื่อสร้างสังคมที่ปลอดความรุนแรงเพื่อเด็กและเยาวชน โดยให้สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด ร่วมมือ ส่งเสริม และประสานงานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรเด็กและเยาวชนในท้องถิ่น จัดทำรายงานการเฝ้าระวังปัญหาสังคมที่สัมพันธ์กับปัญหาความรุนแรง และ จัดทำแผนงาน โครงการลดความรุนแรงในพื้นที่ โดยสนับสนุนทั้งในด้านองค์ความรู้ งบประมาณ และเครื่องมือในการติดตาม สนับสนุนการทำงานในระดับพื้นที่ และติดตามความก้าวหน้าและผลลัพธ์ของการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

2. นโยบายส่งเสริมการพัฒนาเด็กเชิงบวกหรือ Positive Youth Development โดยให้เด็กเป็นศูนย์กลางการพัฒนาอย่างแท้จริง เพื่อการแก้ปัญหาความรุนแรงในเด็กและเยาวชน โดยปรับเปลี่ยนจากแนวปฏิบัติที่มุ่งไปที่การแก้ปัญหาพฤติกรรมเชิงลบ ซึ่งนอกจากจะใช้เวลานาน เสียค่าใช้จ่ายมากและได้ผลค่อนข้างน้อย ไปเป็นยุทธศาสตร์และแนวปฏิบัติที่เน้นการพัฒนาศักยภาพของเด็กและเยาวชนและเสริมสร้างพฤติกรรมเชิงบวกแทน โดยการสนับสนุนและสร้างโปรแกรมหรือกิจกรรมทางเลือกให้เด็กมีพื้นที่แสดงอัตลักษณ์และคุณค่าของตนเองอย่างสร้างสรรค์หลากหลาย เพื่อส่งเสริมการใช้ในความคิดเชิงบวกที่ค้นหาและเข้าถึงคุณค่าของเด็กและเยาวชน

3. นโยบายด้านการศึกษาทางเลือกสำหรับเด็กและเยาวชน ควรสนับสนุนการจัดการศึกษาที่ให้คุณค่าความสำเร็จที่เปิดทางเลือกให้เด็กได้แสดงความสามารถที่นอกเหนือจากความสามารถทางการศึกษาเป็นหลัก เป็นการมองเห็นคุณค่ากับความสามารถอื่น ๆ ของเด็กและเยาวชนด้วย

4. นโยบายคุ้มครอง ควบคุมพื้นที่เสี่ยงต่อเด็กและเยาวชน เช่นนโยบายการควบคุมเรื่องอาวุธปืน บ่อนการพนัน, ร้านสุรา, ร้านเกมส์, เกมส์ และ Internet ที่เด็กและเยาวชนเข้าถึงได้ง่าย โดยการผลักดันการพัฒนากฎหมายควบคุมอย่างเข้มงวด กลไกคุ้มครองทางสังคมโดยชุมชน ในขณะเดียวกันส่งเสริมให้เด็กและเยาวชน ทำหน้าที่ในการแจ้ง ร้องเรียน สิทธิของการมีชีวิตอยู่ในสังคมที่ปลอดภัยด้วย

5. ผลักดันการเรียนรู้เรื่องความรุนแรงในเด็กและเยาวชนในสถาบันต่าง ๆ ทั้งการศึกษา ศาสนา ภาคนอกชน และชุมชน เพื่อรื้อสร้างความเข้าใจต่อเรื่องความรุนแรงในเด็กและเยาวชน

ข้อเสนอแนะระดับปฏิบัติการ

กลไกสภาเด็กและเยาวชน

1. ควรมีกลไก และกระบวนการที่มุ่งให้ได้ตัวแทนเด็กและเยาวชนที่หลากหลายกลุ่มเพื่อเข้ามาเป็นตัวแทนในการดำเนินงานเพื่อตอบสนองต่อปัญหาและความต้องการของเด็กและเยาวชน

แต่ละกลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้อยู่ในระบบโรงเรียน หรือ มีปัญหาเรื่องการเข้าเรียน หรือเด็กในครอบครัวเปราะบาง

2. สนับสนุนให้สภาเยาวชนมีเวทีสาธารณะ เพื่อถกแถลง วิเคราะห์ กำหนดทิศทางในท้องถิ่น เพื่อสร้างสังคมปลอดความรุนแรงให้กับเด็กและเยาวชน และกระตุ้นส่งเสริมในการร่วมการจัดการปัญหาโดยเด็กและเยาวชน

3. บุคคลากรที่ทำงานกับเด็กและเยาวชน ควรทำหน้าที่ในการเป็นพี่เลี้ยง และสนับสนุนโครงการ กิจกรรมที่มาจากกรณีริเริ่ม และการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชนอย่างแท้จริง

กลไกระดับชุมชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

1. สนับสนุนแผนกิจกรรมท้องถิ่นที่มุ่งดำเนินงานเพื่อลดปัญหาความรุนแรงในเด็กและเยาวชน โดยเน้นการจัดการและใช้ทุนทางสังคม อันได้แก่ ทรัพยากร ภูมิปัญญาท้องถิ่น ในการแก้ไขปัญหา เช่น ระบบการเกื้อกูล และการสร้างความผูกพันในชุมชน กลไกทางศาสนาในการ ชัดเกล้าจิตใจ และจริยธรรม และจัดให้มีการจัดการเพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานในระดับพื้นที่เรียนรู้ซึ่งกันและกัน

2. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้นำชุมชน ควรนำเอาการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเด็กและเยาวชนที่ต้องปลอดความรุนแรง ให้ปรากฏในแผนชุมชน และกำหนดให้มีโครงการ กลไกการจัดการที่เป็นรูปธรรมในการลดปัญหาความรุนแรงในเด็กและเยาวชนระดับพื้นที่ โดยใช้งบประมาณท้องถิ่น และใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการประเมินผลลัพธ์ซึ่งจะเกิดผลต่อคุณภาพชีวิตของเด็กและเยาวชนในสังคมโดยรวม

3. พัฒนาระบบเฝ้าระวังในระดับชุมชน เพื่อสร้างสัญญาณเตือนภัยที่ให้แก่คนในชุมชนตระหนักในปัญหา และรับรู้ปัญหาความรุนแรงในเด็กและเยาวชน ที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรม โดยเน้นการพิจารณาตัวชี้วัดการประเมินความรุนแรงในชุมชน เช่น ความรุนแรงในครอบครัว การตายและบาดเจ็บจากการทะเลาะวิวาทของผู้ใหญ่ การแพร่หลายของปืนและอาวุธ แหล่งอบายมุข และปริมาณการดื่มสุราของคนในชุมชน ร้านเกมส์ เป็นต้น

4. ขยายพันธมิตรในการทำงานด้านการแก้ไขปัญหาความรุนแรงในเด็กและเยาวชน โดยกระตุ้นและส่งเสริมองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานด้านเด็กและเยาวชนในมิติสุขภาพและการพัฒนาต่าง ๆ ให้มาสนใจในประเด็นปัญหาความรุนแรงในเด็กและเยาวชนด้วย โดยการริเริ่มในการมีทุนสนับสนุน การค้นหาตัวอย่างเด่นของการดำเนินงาน เพื่อเป็นแรงจูงใจ และเกิดกระบวนการเรียนรู้ระหว่างกัน

กลไกด้านครอบครัว

1. ควรให้ความสำคัญในการพัฒนาทักษะการสื่อสารระหว่างผู้ปกครองกับเด็กและเยาวชน รวมทั้งการมีคู่มือการประเมินความเสี่ยงของการเกิดพฤติกรรมความรุนแรงในเด็กและเยาวชน เพื่อเพิ่มความสัมพันธ์ และกลไกการเฝ้าสอดส่อง และการสื่อสารกับเด็กและเยาวชนอย่างต่อเนื่องและใกล้ชิด
2. ควรมีการพัฒนาครอบครัวโดยการมีส่วนร่วมในชุมชน เพื่อพลิกฟื้นความผูกพัน ความเป็นเครือญาติพี่น้อง การดึงเอาภูมิปัญญาของชุมชนในการช่วยเหลือ เกื้อกูลกันและกัน และบทบาทการสนับสนุนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
3. เพิ่มพื้นที่สาธารณะทุกรูปแบบ เช่น พื้นที่ทางกายภาพ พื้นที่ทางสังคม และแม้แต่พื้นที่สื่อเพื่อการมีกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์อย่างต่อเนื่อง แก่เด็กและเยาวชน เพื่อสร้างความเข้าใจในการเคารพ และคุณค่าความเป็นมนุษย์ระหว่างกัน

กลไกในการศึกษา

1. ปฏิรูปกระบวนการจัดการภายในระบบโรงเรียน เพื่อให้เกิดการจัดการในการมีกิจกรรมต่าง ๆ หลังเลิกเรียน อันจะเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการริเริ่มสร้างสรรค์ การให้เด็กใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ในทางบวก สร้างสรรค์ เพื่อสร้างตัวแบบที่ดีระหว่างกัน
2. รื้อสร้าง ความรู้ ความเข้าใจ โดยการเผยแพร่ กระตุ้นให้สาธารณชนมีความเข้าใจ ปัญหาความรุนแรงในเด็กและเยาวชนว่า ความรุนแรงในเด็กและเยาวชนไม่ใช่เรื่องพฤติกรรมความรุนแรงในเด็กและเยาวชนเฉพาะกลุ่มเท่านั้น แต่เป็นปัญหาความรุนแรงทางสังคมและวัฒนธรรม ลดละเลิกการประณามเชิงปัจเจกแก่กลุ่มเด็กและเยาวชนที่ก่อปัญหาความรุนแรง แต่มุ่งเน้นการวิพากษ์ ตรวจสอบ ระบบสังคม อันได้แก่ กลไกภายในครอบครัว โรงเรียน และชุมชนนั้น ๆ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงในเด็กและเยาวชนแทน

ข้อเสนอด้านการศึกษาวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษากลไกและระบบการจัดการทางสังคมในระดับพื้นที่ที่หลากหลายตามสภาพสังคมและวัฒนธรรมเพื่อให้ได้ตัวแบบในการแก้ไขปัญหาความรุนแรงในเด็กและเยาวชนในพื้นที่

2. ควรมีการศึกษาโครงการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อให้ได้ตัวแบบการทำงานเชิงบูรณาการแบบมีส่วนร่วมทั้งภาคประชาชนและหน่วยงานในพื้นที่ โดยใช้ภูมิปัญญา และศักยภาพของชุมชนเพื่อการแก้ไขปัญหาในพื้นที่

3. ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงลึกเกี่ยวกับความรุนแรงในกลุ่มแก๊งค์ ความรุนแรงที่ผู้หญิงเป็นผู้กระทำ เพื่อให้ทราบกระบวนการการเข้าสู่เส้นทางความรุนแรง และปัจจัยกำหนดพฤติกรรมความรุนแรงต่อไป